

tionen ikke nogen politisk Karakter, den er ikke forlangt af det Rigsdagsparti, hvoraf Ministeriet er udgaaet, den er ej heller forlangt af dets Vælgere eller af dets Presse. For at en politisk Rekonstruktion af Ministeriet skulde være paa-krævet, maatte der af de Faktorer, der hidtil har baaret Ministeriet oppe, været stillet Krav om Ændring af den politiske Linie, der hidtil har været fulgt. Et saadant Krav er ikke stillet, og det vilde ikke have kunnet opfyldes, dersom det var blevet stillet.

Ministeriet traadte til i 1920 for at gennemføre en bestemt Politik, der blev fastslaaet ved Udfaldet af Valgene i 1920. Denne Politik har Ministeriet fulgt hidtil, og det fremgaar af den af den højtærede Statsminister nylig afgivne Erklæring, at den vil blive fortsat — selvfølgelig — indtil et Flertal i dette høje Ting maatte kræve den ændret og være beredt til at tage de dermed forbundne Konsekvenser. Men naar det saaledes er udelukket, at Rekonstruktionen kan have nogen politisk Karakter, saa bliver den et indre ministerielt Anliggende, hvis Aarsager ikke har større politisk Interesse. Af et Ministerium maa det først og fremmest forlanges, at det er enigt — enigt vel at mærke ikke alene om de principielle Afgørelser og om den Linie, som skal følges, men ogsaa i det indre Samarbejde. Det er efter alt foreliggende det personlige Samarbejde mellem enkelte af det tidligere Ministeriums Medlemmer, som det har skortet paa, og dette er det, som har fremkaldt Rekonstruktionen. Der er to Begivenheder, man, som det fremgaar af Pressens Kommentarer, har sat i Forbindelse med det partielle Ministerskifte. Med Urette. Man har villet sætte i Forbindelse med det partielle Ministerskifte Importreguleringen og Begivenhederne den 9. Juli. Om Importreguleringen ønsker jeg kort at sige, at den har ingen Forbindelse med Skiftet. Det er kendt af alle, at vort Parti kun med den største Overvindelse og uden større Tro paa Resultatet gik med til Importreguleringen. Vi gik med til den som et Forsøg, begrænset i Tid og begræset i Omraade, nemlig til kun at omfatte to Varegrupper. Da der nylig kom Meddelelse om, at der fra et Par Lande, Tyskland og Tjekkiet, var indløbet diplomatiske Protester mod Reguleringen, var det kun naturligt, at dette gav Anledning til Overvejelser, under hvilke Fordele ved Importreguleringen med Hensyn til Skotøj og Cigarer maatte afvejes

mod den Risiko for vore Eksportinteresser, som kunde rejse sig deraf. Drøftelserne resulterede i, at Ministeriet har optaget en diplomatisk Forhandling med de to protesterende Stater, og den var indledet allerede før Ministeriets Rekonstruktion og kan saaledes ikke være Aarsagen til denne. Indenfor Venstre har vi ikke ændret vort Syn paa selve Karakteren af Importreguleringen, men vi har heller ikke fra vor Side til Hensigt at lægge Hindringer i Vejen for den loyale Gennemførelse af Reguleringsloven, for saa vidt den viser sig at være forenelig med Landets Eksportinteresser i deres Helhed. Dette Spørgsmaal skal den indledede Forhandling søge besvaret, og vi ser for vort Vedkommende med Tryghed denne Forhandling og Undersøgelse lagt i det nuværende Ministeriums Hænder. Det forekommer mig, at før den er afsluttet, vil en Forhandling neppe kunde føres her i Rigsdagen med særligt Udbytte.

Jeg skal sige nogle Ord om den 9. Juli og de Begivenheder, som knytter sig til denne Dag. Det er ikke uforstaaeligt, at de har sat Sindene i Bevægelse; de har jo allerede været Genstand for en indgaaende Forhandling her i Rigsdagen, og gennem de Oplysninger, som da er givet, kan selve Sagen og Spørgsmaalet om Answeret sikkert siges at være fuldt ud klarlagt. Man siger, at den højtærede Statsminister her har et Ansvar, baade ved at han er gaaet med til Forsøget af 9. Juli og ved uden Protest at lade den meget omtalte Erklæring udsende. Man har paa-staaet, at den højtærede Statsminister var Medunderskriver af denne Erklæring; det er, som alle ærede Medlemmer ved, ikke rigtigt. Den højtærede Statsministers Forhold til denne Erklæring er fuldt ud klarlagt. Den var formet af Landmandsbankens og Nationalbankens Direktioner i Forening, og den udsendtes af Landmandsbanken. Den oplæstes i en sen Nattetime for Deltagerne i det afsluttende Møde, deriblandt Statsministeren. Man kan nu bagefter angribe Erklæringens Form og Ordlyd, det er ikke vanskeligt at finde Angrebepunkter, men man kommer ikke bort fra, at selve Forsøget paa at konsolidere Landmandsbanken nødvendigvis krævede, at den udsendte Erklæring havde Tilknytning til selve den sluttede Overenskomst, ellers vilde det hele paa Forhaand være haabløst. En Protest mod Udsendelsen af en saadan Erklæring vilde have været ensbetydende med, at man rejste Protest mod Gennemførelsen af Konsolideringsforsøget. Nu kan man, som jeg